

PÁSZTOR ÉVA

„Rajtunk is /fűrészel az idő”

(Beléd öltözöm)

In memoriam Pohánka Erika

*Csend... örök csend ... csendek ... sötét csendek ... csendek partján...
Örök Sötét Csendek partján...*

2020. április 9-én egy csillaggal kevesebb lett. Pohánka Erika, pedagógus, költőnő, akit szerettünk, tiszteltünk, csodáltunk, már nincs közöttünk. 66 év adatott meg neki a földi életben. Megrendültünk halálának hírére. Fájdalmunkat nem enyhítheti semmi földi érzés, talán az a tudat, hogy verseiben itt hagyta nekünk gondolatait, vágyait, örömét, aggodalmát, fájdalmát, magányát, szép szavait, szép lelkét, igaz hitét.

„Más időbe burkolóztam,
belepatkolod jeled,
– kézen fogsz.

Zuhanyoztam
nap sugarában,
kezedről a láva
folyt rám,
– veled égig értem én.

Aztán rábízta a szélre,
nyárból a télbe
engedtél,
téli álomra ítéltél.” (Csendek partján)

Pohánka Erika 1954-ben született Balassagyarmaton. 14 éves korában az Ifjúság Útja-i Általános Iskolában végzett, majd Salgótarjánba vitte a sors. Itt érettségizett.

A versírás gyermekként, már 12 éves kora óta foglalkoztatta. Középisikolás korában nagy hatással volt rá magyartanára és Molnár Zsolt újságíró. Magyartanárának írta első versét, Molnár Zsolt segítségével a Nógrád Megyei Hírlap külső tudósítója lett. Érettségi után visszatért szülővárosába, ahol két művészeti közösség is várta őt tagjai közé, a Madách Imre Irodalmi Színpad és a Komjáthy Jenő Irodalmi és Művészeti Társaság.

Erika felsőfokú végzettséget szerzett népművelés–könyvtár szakon. 1989-ben a Madách Imre Kollégium nevelőtanára lett. Drámapedagógusként a Rózsavölgyi Márk Zeneiskola drámatagozatát is irányította és színjátszó csoportot vezetett a kollégiumban. 2012-ig kollégiumi osztályfőnökként végezte ezt a különleges odafigyelést és felelősséget jelentő munkát, aztán nyugdíjba vonult. Ettől az évtől önmaga rendelkezett az idejével, azt tehetette, amit szeretett, így a költészetnek szentelte idejét.

Nagyon sokat írt, de csupán két kötetre való verset válogatott ki a megélvőkből. Az első versgyűjtemény 1995-ben jelent meg *Rezdülések*, a második 2019-ben *Csendek partján* címmel. Verseit olvashattuk többek között a Röpke Ívekben, a Palócföldben, a Börzsönyi Helikonban, a Nagy Lajos Irodalmi és Művészeti Társaság antológiájában.

Erika Balassagyarmat költőnője. A vers számára az önkifejezés legjobb módja volt. A tömörítés művészeként kereste a szavakat, alkotta a képeket. Szerette és megverselte a természetet. Az évszakok közül az ősz volt a kedvence. Írt a szerelemről, a családjáról, különösen a nagymamájáról. Nem találni egy felesleges szót sem a verseiben, de amit leírt, az igaz, ez teszi hitellessé.

„Marékba gyűjtve
kis halálaink
ládába gyűrjük
a félmosolyt
homlokunkra
varjak gyűlnek
közben az ősz is
átmegy a szobán
behavaz a múlt...” (Közben)

Drága Erika! Nem szeretnénk búcsúzni. Emlékezni szeretnénk rád, a kedvességedre, a szerénységedre, a mosolyodra, a finom, puha, bizalmat éreztető hangodra, a mindig adni akaró lélekemberre, mert az jó, az megnyugtató, az olyan, mintha köztünk lennél.

„Föl ne feszítsd pilláim
ringató hálóját
lét és nem-lét között.
Röptess szavakat
ablakom elé,
összegyűrt
mosolygó fényeket.
Egy hajszál ér a számhoz,
jaj, ne engedd még!” (Ébredés)